

"Další knock-out od šampionky.
Tahle holka nikdy nemine cíl."
TAYLOR JENKINS REID

Kde je mi dobře

A vibrant, stylized illustration of a beach scene. The background is a bright pink sky with soft, white clouds. In the foreground, a large, bright blue body of water contains a yellow rectangular floating mat. On the mat, a man in a red swimsuit and a woman in a blue swimsuit are sitting. To the left, a man in green shorts is jumping into the water, holding a red and white striped beach ball. To the right, a woman in a purple swimsuit is diving into the water, creating a splash. In the background, there are green bushes and a small, light-colored building with yellow windows.

EMILY
HENRY

Dva bývalí. Jeden pakt.
Může tahle dovolená všechno změnit?

**Kde je mi
dobře**

Happy Place
Copyright © 2023 by Emily Henry Books LLC
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024
Cover © Holly Ovensen, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5146-4 (pdf)

Kde je mi dobře

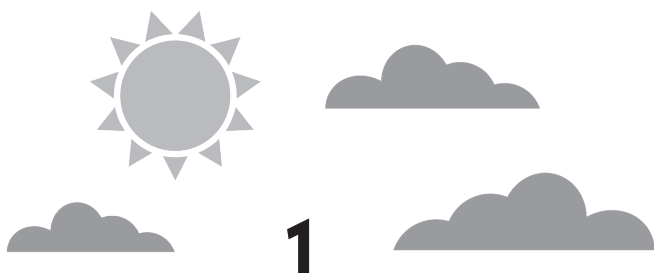

**EMILY
HENRY**

přeložila Martina Balzano

*Pro Nooshu, díky které je bezpečné být mnou
a která na otázku „Proč ne?“ pravidelně odpovídá:
„Protože nechci.“ Miluju tě, navždy.*

Tam, kde je mi dobře

KNOTT'S HARBOR, MAINE

Chalupa na skalnatém pobřeží se sukovitými borovicovými podlahami a okny, která jsou téměř pořád otevřená. Ve vánku se vznáší vůně jehličí a soli a bílé lněné závěsy se zvedají v líném tanci. Bublání kávovaru a první prudký závan studeného vzduchu od oceánu, když s kouřícími hrnky v ruce vyjdeme na kamennou terasu.

Moji přátelé: útlá Sabrina s vlasy barvy medu a drobeček Cleo s malinkým stříbrným piercingem v nose a copánky s odbarvenými konečky. Od prvního ročníku na Mattingly College moji dva nejoblíbenější lidé na planetě.

Pořád mi nejde do hlavy, že jsme se předtím neznaly, že nás tři spojil nudný bytový výbor ve Vermontu. Nejdůležitější přátelství v mém životě bylo rozhodnutí cizích lidí, náhoda. Vtipkovaly jsme, že naše spolubydlení musí být nějaký experiment financovaný vládou. Zdánlivě se k sobě vůbec nehodíme.

Sabrina byla dědička z Manhattanu s šatníkem čistě ve stylu Audrey Hepburnové a knihovničkou nacpanou

Stephenem Kingem. Cleo byla malířka, dcera napůl slavného hudebního producenta a úplně slavné esejistky. Vyrůstala v New Orleansu a do Mattingly dorazila v overalu potřísněným barvou a vintage martenskách.

A já, holka z jihu Indiany, dcera učitele a recepční u zubaře, jsem na Mattingly nastoupila, protože mi tahle malá, prestižní a liberální umělecká škola poskytla nejlepší finanční podporu, což bylo pro budoucí studentku medicíny, která plánovala strávit příští desetiletí ve škole, důležité.

Na konci našeho prvního společného večera jsme ležely vedle sebe v Sabrinině posteli, koukaly na jejím notebooku na *Praštěnou holku* a jedly vyváženou směs popcornu a gumových žízal. Koncem dalšího týdne pro nás nechala vyrobit trička na míru, inspirovaná naším prvním soukromým vtípkem.

Na Sabrinině stálo *Panna, která neumí řídit*.

Na mém *Panna, která UMÍ řídit*.

A na Cleině *Není panna, ale skvěle řídí*. Nosily jsme je pořádkem, ale nikdy mimo kolej. Milovala jsem náš zatuchlý pokoj v nesourodé budově z bílých prken. Moc ráda jsem s těmi dvěma bloumala po polích a lesích kolem kampusu, milovala jsem první podzimní den, kdy jsme mohly dělat věci do školy u otevřených oken, popíjet kořeněný chai nebo kafe bez kofeinu s javorovým sirupem a vdechovat vůni zkroutěných listů, které se snášely z větví. Milovala jsem akt Sabriny a mě, který Cleo vytvořila jako svůj závěrečný projekt do figurální kresby a zavěsila ho nade dveřmi, takže to byla poslední věc, kterou jsme viděly cestou do školy, a polaroidy nalepené po obou stranách obrazu – fotky nás tří na večírcích a piknicích a v kavárnách ve městě.

Milovala jsem vědomí, že se Cleo zabrala do práce po každé, když si stáhla copánky neonově zelenou gumičkou a oblečení jí vonělo terpentýnem. Milovala jsem, jak Sabrina

při čtení něčeho mimořádně děsivého zvrátila hlavu dozadu, rozchechtala se a kopala mokasínami ve stylu Grace Kellyové do nohou postele. Milovala jsem, když mi při pročitání učebnic biologie došel zvýrazňovač, protože se mi všechno zdálo tak důležité, a pauzy při psaní seminárek, když jsem se na něčem zasekla a vysmejčila u toho pokoj od podlahy po strop.

Nakonec se to ticho vždycky prolomilo rozechvělým chichotáním nad textovkami od Cleiny potenciální nové přítelkyně nebo rovnou ječením, když jsme si zakrývaly oči a mezírkami mezi prsty koukaly na krvák, který nám pustila Sabrina. Byly jsme *hlasité*. Nikdy předtím jsem nebyla hlučná. Vyrůstala jsem v tiché domácnosti, kde se křičelo jen tehdy, když se moje sestra vrátila domů s pochybným novým piercingem nebo novým nápadníkem nebo obojím. Křik vždycky ustoupil ještě hlubšímu tichu, a tak jsem se snažila hluku předejít co nejdříve hned na začátku, protože jsem ticho *nenáviděla* – každou takovou vteřinu jsem vnímala jako jakýsi strach.

Moje nejlepší přítelkyně mě naučily, že existuje i jiný druh ticha – pohodový klid, když se navzájem znáte tak dobře, že nemusíte vyplňovat prostor. A díky nim jsem objevila i jiný druh hluku: hluk jako oslavu, jako přívál radosti z toho, že žijeme, tady a teď.

Neuměla jsem si představit, že bych někde byla šťastnější a milovala to stejně tak moc.

Dokud nás Sabrina nevzala sem, do jejich letního rodinného domu na pobřeží Maine. Dokud jsem nepotkala Wyna.

Skutečný život

Pondělí

Myslete na místo, kde je vám dobře, řekne klidný hlas v mých uších.

Představte si ho. Za mými víčky se rozlije třpytivé, nekonečné modro.

Jak voní? Jako mokrá skaliska, sůl, prskající máslo na pánvi a kapka citronu na špičce jazyka.

Co slyšíte? Smích, šplouchání vody na útesech, sykot přílivu, který plazivě couvá přes písek a oblázky.

Co cítíte? Sluneční světlo, všude. Nejen na holých ramenou a na temeni hlavy, ale i v sobě, neodolatelné teplo vyvolané jen tím, že jsem na správném místě s těmi správnými lidmi.

Uprostřed sestupu sebou letadlo znovu cukne do strany.

Potlačím výkřik a zaryju nehty do opěrek. Létání samo o sobě mě nezervozňuje. Ale pokaždé, když dorazím na tohle konkrétní letiště, když sedím v miniaturním letadle, které vypadá, jako by bylo vyrobené z kovového šrotu a lepicí pásky, jsem nervózní.

Moje aplikace pro řízenou meditaci nepříjemně dlouho mlčí, a tak sama zopakuju výzvu: *Mysli na místo, kde je ti dobře, Harriet.*

Vysunu stínítko na okýnku nahoru. Z rozsáhlé, zářivé rozlohy oblohy se mi zachvěje srdce a nepotřebuju si nic představovat. Mám několik míst, vzpomínek, ke kterým se vždycky vracím, když se potřebuju uklidnit, ale tohle je na špičce žebříčku.

Jsem si jistá, že je to psychosomatické, ale najednou vážně cítím jeho vůni. Slyším ozvěnu volání kroužících racků a vnímám, jak mi vánek cuchá vlasy. Cítím chuť ledového piva, zralých borůvek.

Za pár minut se po nejdelším roce svého života znovu setkám s mými nejoblíbenějšími lidmi na světě, na našem nejoblíbenějším místě na světě.

Kola letadla rachotí na přistávací dráze. Nějací cestující vzadu začnou tleskat a já si vytrhnu sluchátka z uší, úzkost se ze mě zvedá jako paraplíčka z pampelišky. Vedle mě mžourá prošedivělý spolucestující, který celý nebezpečný let prochrápal.

Podívá se na mě zpod kudrnatého bílého obočí a zavrčí: „Jedete na Humří festival?“

„S nejlepšími přáteli tam chodíme každý rok,“ řeknu.

Přikývne.

„Neviděla jsem je od loňského léta,“ dodám.

On zabručí.

„Všichni jsme spolu chodili na vysokou, ale teď žijeme na různých místech, takže je těžké sladit rozvrhy.“

Nezájem v jeho očích říká, *Zeptal jsem se jen na jednu věc.*

Obvykle se považuju za vynikající spolucestující. Je pravděpodobnější, že dostanu zánět močového měchýře, než že požádám člověka na vedlejším sedadle, aby vstal, abych si

mohla odskočit. Obvykle nikoho ani neprobudím, když mi spí na rameni a slintá mi na hrudník.

Už jsem hlídala cizím lidem mimina a uprděné asistenční psy. Vytáhla jsem si sluchátka z uší, abych vyhověla mužům středního věku, kteří by zahynuli, kdyby se nemohli podělit o svůj životní příběh, a mávala jsem na letušky, aby přinesly papírové pytlíky, když teenager na cestě z jarních prázdnin začal trochu zelenat.

Takže jsem si plně vědoma toho, že tento muž v žádném případě nechce nic slyšet o mém nadcházejícím magickém týdnu s přáteli, ale jsem tak nadšená, že je těžké přestat. Musím se kousnout do spodního rtu, abych při bolestivě pomalém procesu vystupování nezpívala tomu mrzoutovi do obličeje „Dovolenou“ od Go-Go.

Ze zavazadlového pásu malinkého letiště seberu svůj kufr a vyjdu hlavním vchodem jako žena v reklamě na tam-póny: nadšená, nádherná a neskutečně spokojená ve své kůži – připravená na jakoukoli vysoce fyzickou aktivitu včetně, ale nejen, bowlingu s přáteli nebo jízdy na zádech nenápadně hezkého chlapa, kterého castingová agentura najala na roli mého přítele.

To všechno znamená, že jsem *šťastná*.

Tohle je okamžik, který mi pomohl při nevděčných směnách v nemocnici a bezesných nocích, které po nich často následují.

Příští týden bude život plný vychlazeného bílého vína, smetanových humřích sendvičů a smíchu s přáteli, až nám po tvářích potečou slzy.

Z parkoviště se ozve krátké zatroubení. Usměju se ještě dřív, než otevřu oči, a uvidím ji.

„Jó, Harriet, tady je ta moje Harriet!“ vykřikne Sabrina a napůl vypadne ze starého třeshnově rudého jaguaru svého otce.

Vypadá jako vždycky – jako platinová Jackie O s perfektně vyrýsovanými olivovými pažemi a v klasických černých kalhotách ve zkrácené délce, a kolem lesklého mikáda samozřejmě nechybí vintage hedvábný šátek. Pořád mi připadá stejná jako první den, kdy jsme se potkaly, jako nenuceně cool hvězdička vytržená z jiné éry.

Tento efekt poněkud kazí to, že poskakuje nahoru a dolů s kusem papíru, na který svým příšerným písmem jako od sériového vraha načmárala ŘEKNI, ŽE JSOU TO KOLEDNÍCI, hlášku z *Lásky nebeské*, která v tomhle kontextu nedává absolutně žádný smysl.

Rozběhnu se přes sluncem zalité parkoviště. Vykřikne a hodí papír do otevřeného okýnka auta, kde se odrazí od rámu a snese se na zem, a ona mi běží naproti. Srazíme se v působivě nepřijemném objetí. Sabrina je vysoká přesně tak, že její rameno vždycky najde způsob, jak mi odříznout přívod vzduchu, ale přesto neexistuje místo, kde bych byla radši.

Kolébá mě ze strany na stranu a brouká: „Jsi tadyyy.“

„Jsem tadyyy!“ řeknu.

„Ukaž, ať na tebe kouknu,“ odtáhne se a přísně si mě prohlédne od hlavy až k patě. „Co je jinak?“

„Nový obličej,“ odpovím.

Luskne prsty. „Já to věděla.“ Vezme mě kolem ramen a otočí mě směrem k autu, za námi se táhne oblak Chanelu č. 5. Je to její charakteristická vůně od osmnácti, zatímco já jsem se tenkrát polévala vodičkou od Bath & Body Works, která páchla jako cukrová vata nasáklá vodkou. „Tvůj doktor odvádí skvělou práci,“ přikývne s kamennou tváří. „Vypadáš o třicet let mladší. Ani o den starší než novorozeně.“

„Ale ne, nemám plastiku,“ řeknu. „Použila jsem kouzlo z Etsy.“

„No, každopádně vypadáš skvěle.“

„Ty taky,“ kvíknu a obejmů ji kolem pasu.

„Nemůžu uvěřit, že se to fakt děje,“ řekne.

„Hrozně dlouho jsme se neviděli,“ souhlasím.

Mezi námi se rozhostí takové to neskutečně útulné ticho. Ticho mezi dvěma lidmi, kteří spolu větší část pěti let bydleli a stále mají i po takové době ve svalové paměti uložené, jak spolu sdílet prostor.

„Jsem tak ráda, že jsi zvládla přijet,“ řekne, když se blížíme k autu. „Vím, kolik máš v nemocnici práce. V nemocnicích? Pendluješ, že jo?“

„V nemocnicích,“ potvrdím, „a tohle bych si ani za nic nenechala ujít.“ „Takže jsi odtamtud vyběhla uprostřed operace mozku?“ zeptá se Sabrina.

„Samozřejmě že ne,“ odpovím. „Odskočila jsem si uprostřed operace mozku. Skalpel mám pořád v kapse.“

Sabrina se zachechtá a tento zvuk se k jejímu uhlazenému zevnějšku nehodí tak moc, že jsem sebou celý první týden našeho spolubydlení trhla pokaždé, když jsem ho slyšela. Teď mám na ní všechny její ostré hrany nejradši.

Otevře zadní dveře auta a s lehkostí, která odporuje jejímu útlému tělu, hodí dovnitř můj kufr a za ním nacpe svůj transparent. „Jaký byl let?“

„Stejný pilot jako minule,“ odpovím.

Zvedne obočí. „Ray? Zase?“

Přikývnu. „Slavný Ray se slunečními brýlemi na zátylku.“

„Bez nich jsem ho nikdy neviděla,“ přemítá.

„Rozhodně musí mít na krku druhý pár očí,“ řeknu.

„To je jediné možné vysvětlení,“ souhlasí. „Bože, to mě fakt mrzí – přísahám, že začal létat jako umírající čmelák až po tom, co přestal pít.“

Zeptám se: „Jak létal, když ještě pil?“

„Úplně stejně.“ Naskočí za volant a já se usadím vedle ní na sedadle spolujezdce.

„Ale to jeho vtipkování po interkomu bylo zatraceně super.“

Vytáhne z přihrádky mezi sedadly náhradní šátek a hodí ho po mně, což je pozorné, i když nakonec nesmyslné gesto, protože můj drdol z chaotických tmavých kudrlinek už po třech letech a smrtícím sprintu přes letiště v Denveru i Bostonu Logan nic nezachrání.

„No,“ řeknu, „dneska se na obloze nenašla žádná slovní hříčka.“

„Tragédie,“ vyštěkne. Motor auta se chrchlavě probudí k životu. Zařve, vyjede z parkoviště a veze nás na východ. K vodě, k otevřeným oknům a vlnkám slunečních paprsků na kůži. I tady, hodinu od pobřeží, jsou předzahrádky poseté pyramidami pastí na humry, které lemují okraje pozemků.

Sabrina překříží řev větru: „JAK SE MÁŠ?“

Můj žaludek udělá tu houpavou věc, přepnu z absolutní blaženosti, že jsem s ní v tomto autě, do příšerného děsu z vědomí, že jí úplně rozhodím plány.

Ještě ne, pomyslí si. Než všechno zničím, na chvíli si to užijeme.

„DOBŘE,“ zařvu na ni odpověď.

„A JAK TO JDE S ATESTACÍ?“ zeptá se.

„DOBŘE,“ řeknu znovu.

Pohlédne stranou a zpod šálu jí vyklouznou blondaté chomáče, které se jí připlácnou na čelo. „CELÉ TÝDNY JSME SPOLU SOTVA PROMLUVILY A TOHLE JE VŠECHNO, CO MI POVÍŠ?“

„JE TO KRVAVÉ?“ dodám.

Je to vyčerpávající. Děsivé. Elektrizující, i když ne nutně v dobrém slova smyslu. Někdy nechutné. Občas zničující.

Ne že bych se podílela na mnoha operacích. Do atestace mi zbývají dva roky a pořád dělám spoustu práce pro podržtašky. Ale když odcházím, myslím jen na útržky času stráveného s ošetřujícím chirurgem a pacientem, jako by se ty minuty počítaly víc než všechny ostatní.

Na druhou stranu, práce pro podržtašky uteče raz dva. Většina mých kolegů ji nenávidí, ale mně se ta všednost docela líbí. Už jako malé holce mi uklízení, srovnávání, odškrátávání drobných úkolů na mém vlastním grafu s domácími pracemi dávalo pocit klidu a kontroly.

Pacient je v nemocnici a já ho můžu propustit. Někdo potřebuje odebrat krev a já jsem tam, abych to udělala. Je potřeba zadat údaje do systému a já to udělám. Mám stanovené před a po, oddělené pevnou hranicí, důkaz, že existují miliony drobností, které můžete udělat, aby byl život trochu lepší.

„A JAK SE MÁ WYN?“ zeptá se Sabrina.

Houpačka v mém nitru sebou znovu trhne. Hlavou mi blesknou bystré šedé oči, nade mnou se vznáší fantom vůně borovice a hřebíčku.

Ještě ne, pomyslím si.

„COŽE?“ zakřičím a předstírám, že jsem ji neslyšela.

Tento rozhovor je nevyhnutelný, ale ideálně se neuskuteční v plechovce ze šedesátých let při rychlosti 130 kilometrů za hodinu. Navíc bych to ráda řekla, až u toho budou i Cleo, Parth a Kimmy, abych si tu náplast nemusela strhávat víc než jednou.

Už tak s tím čekám dost dlouho. Záleží snad na pár minutách navíc? Sabrinu hučení větru, který řadí v autě, neodradí a zopakuje: „WYN. JAK SE MÁ WYN?“

Je to elektrizující, i když ne nutně v dobrém slova smyslu? Někdy nechutné? Občas ničující.

„ASI DOBRĚ.“ Díky tomu asi mi to připadá míň jako lež.

Pravděpodobně se má dobře. Když jsem ho viděla naposledy, prakticky zářil zevnitř. Vypadal líp než za celé měsíce.

Sabrina přikývne a zesílí rádio.

O chalupu a k ní patřící auta se dělí asi s pětadvaceti bratranci a sourozenci Armasovými, ale pro konec pobytu platí přísné pravidlo o vracení nastavení rádia na oblíbené stanice

jejího otce, takže naše dovolené pokaždé začínají výbuchem Elly Fitzgeraldové, Sammyho Davise mladšího nebo jednoho z jejich současníků. „Letní vítr“ Franka Sinatry nás dnes nese po silnici lemované borovicemi k místu, kde se na skalnatém útesu tyčí chalupa.

Nikdy mě to nepřestane uchvacovat.

Ta třpytivá voda. A útesy. Určitě rozhodně ta chalupa. Ve skutečnosti je to spíš sídlo, které chalupu *spolklo*, nasadilo si její čepceček a nepřesvědčivě napodobilo její hlas, stejně jako vlk v Červené karkulce napodoboval babičku. V určitém okamžiku, pravděpodobně spíš kolem roku 1900 než v dnešní době, to býval rodinný dům. Ta část budovy stále stojí. Ale za ní a na obou jejích stranách se rozpínají přístavby s exteriéry dokonale sladěnými s původní budovou.

Na jedné straně je garáž pro čtyři auta a na druhé straně, za potokem mezi mechy, kapradinami a solí zkroucenými stromy, stojí dům pro hosty.

Auto projede přímo kolem garáže a Sabrina vypne motor před vchodovými dveřmi.

Zaplaví mě nostalgie, teplo a štěstí.

„Vzpomínáš si, jak jsi nás sem s Cleo vzala poprvé?“ zeptám se. „Tenkrát mě začal totálně ignorovat ten Brayden a ty a Cleo jste udělaly powerpointovou prezentaci o jeho nejhorších vlastnostech.“

„Brayden?“ Rozepne si bezpečnostní pás a vyskočí z auta. „Myslíš Bryant?“

Odlepím stehna od rozpálené kůže a vystoupím. „Jmenoval se Bryant?“

„Byla jsi přesvědčená, že si Bryanta vezmeš,“ řekne Sabrina rozjařeně. „A už si ani nevzpomínáš, jak se ten chudák jmenoval.“

„Ta prezentace byla fakt přesvědčivá,“ řeknu a snažím se vyrvat tašku ze zadního sedadla.

„Jo, nebo by to mohlo mít něco společného s jistou slečnou Cleo Jamesovou, která nám celý týden dělala bezplatnou psychoterapii. Můj táta se právě zasnoubil s manželkou číslo tři, než jsme sem vyrazily, vzpomínáš?“

„Aha, jasně,“ řeknu. „To byla ta, jak měla hodně psů.“

„Hodně psů měla manželka číslo dva,“ řekne Sabrina. „A abych byla fér, neměla jich hodně najednou. Měla spíš otočné dveře, které magicky přinesly nová čistokrevná štěňátka a dospělé psy posílaly rovnou do útulku.“

Otřesu se. „Příšerný.“

„Byla příšerná, ale aspoň jsem ten rok vyhrála rozvodové sázky bratranců a sestřenic. Takhle jsem získala chalupu během Humřího festivalu. Prohra bratrance Frankieho byla naší výhrou.“

Sepnu ruce v tiché děkovné modlitbě. „Bratranče Frankie, ať jsi kdekoli, děkujeme ti za tvou oběť.“

„Neplýtvěj vděkem. Myslím, že teď žije na katamaránu na Ibize.“ Sabrina mi vytrhne tašku z ohybu lokte, vezme mě za ruku a táhne ke dveřím. „Pojď. Všichni čekají.“

„Já jsem poslední?“ zeptám se.

„Parth a já jsme přijeli včera večer,“ řekne. „Cleo s Kimmy dorazily dneska ráno. Všichni jsme seděli na rukou a chvěli se a čekali, až dorazíš ty.“

„Wow,“ řeknu, „ty orgie začaly dost rychle.“

Další Sabrinin charakteristický smích. Zalomcuje klikou. „Myslím, že jsem měla upřesnit, že jsme všichni seděli na svých vlastních rukou.“

„To je pak něco úplně jiného,“ řeknu. Otevře dveře a usměje se na mě. „Proč se na mě díváš, jako bys na něco čekala?“ zeptám se.

„Nedívám,“ řekne ona.

Přimhouřím oči. „Nemají být právníci dobří lháři?“

„Námitka!“ řekne Sabrina. „Spekulativní.“

„Proč nejdeme dovnitř, Sabrino?“

Beze slova šťouchnu do dveří a ukáže mi, abych vešla. „Tak jo.“ Proklouznu kolem ní. V chladné vstupní hale mě zasáhne vůně léta: zaprášené police, sluncem zahřátá verbena, opalovací krém, taková ta slaná vlhkost, která se zažere do kostí starých domů v Maine a nikdy úplně nevyvane.

Z konce chodby v přízemí zaslechnu z otevřené kuchyně a obývacího pokoje zároveň (samozřejmě součástí přístavby) Clein měkký hlas následovaný Parthovým tichým smíchem.

Sabrina odkopne boty, hodí klíče na odkládací stolek a zavolá: „Tady!“

Cleina přítelkyně Kimmy přiskotačí chodbou jako první, šmouha křivek a nazrzle blond vlasů. „Harryyyy!“ křičí, popadne můj obličej do potetovaných prstů a hlasitě mě políbí na obě tváře. „Vážně jsi to ty?“ Čapne mě za ramena a zatřeše mnou. „Šálí mě zrak?“

„Nejspíš jsi zmatená, protože má nový obličej z Etsy,“ řekne jí Sabrina.

„Hm,“ řekne Kimmy. „Říkala jsem si, co tu dělá Danny DeVito.“

„To má nejspíš víc co do činění s tím zobáním,“ řeknu.

Kimmy se nezahihňá – rozchechtá se. Jako každý její smích i tenhle z ní vyrazí, jako by ho z ní vymáčkli Heimlichovým hmatem. Jako by byla neustále zaskočená svou vlastní radostí. Z hlediska času je nejnovějším přírůstkem naší malé jednotky, ale je snadné zapomenout, že mezi nás nepatří od prvního dne.

„Tolik jsi mi chyběla,“ řeknu a stisknu jí zápěstí.

„Ty mně víc!“ Spráskne ruce, její rudozlatý drdol se kymácí jako přehnaně horlivá bambule. „Ty to víš?“

„Co vím?“

Podívá se na Sabrinu. „Ona to ví?“

„Neví.“

„Co mám vědět?“ zopakuju.

Sabrina zahákne paži za mou. „O tvém překvapení.“ Kimmy po mé pravici mě chytí za druhý loket a společně mě vedou chodbou.

„Jaké překva–“

Zastavím se tak prudce a rychle, že vrazím Kimmy loktem do žebra. Jen matně zaznamenám její bolestné heknutí. Moje smysly jsou plně zaneprázdněné mužem, který vstává od mramorového pultu.

Tmavě blond vlasy, široká ramena, nepravděpodobně měkká ústa (když je srovnáte s ostrými rysy zbytku jeho obličeje) a oči, které z dálky září ocelovou šedí, ale z vlastní zkušenosti vím, že jsou mechově zelené, když se díváte zblízka.

Třeba když jste s ním zamotaní do světle červenavé příkrývky, rozptýlená záře lampičky na nočním stolku barví jeho kůži nazlátlým odstínem a jeho šepot je téměř hmatatelný.

Ramena má uvolněná, obličej naprosto klidný, jako by být se mnou ve stejné místnosti nebylo to nejhorší, co se nám mohlo stát.

Zatímco já jsem v podstatě chodící, dýchající láhev coly, do které někdo hodil Mentos, šumí ve mně panika a hrozí, že vytryskne z mých buněk.

Jdi na místo, kde je ti dobře, Harriet, pomyslím si zoufale, jen abych si uvědomila, že jsem doslova na svém nejoblíbenějším místě. A on... je... *tady*.

Úplně poslední člověk, kterého bych tu čekala.

Úplně poslední člověk, kterého bych tu *chtěla*.

Wyn Connor. Můj snoubenec.

Skutečný život

Pondělí

Tak jo, už to není můj snoubenec, ale (1) naši přátelé to ještě nevědí, a (2) když jste s někým zasnoubení tak dlouho, jako jsem byla já zasnoubená s Wynem Connorem, nepřestanete o něm jen tak přes noc přemýšlet jako o svém snoubenci.

Evidentně ani za několik měsíců. Takhle dlouho jsme udrželi tuhle lest.

Lest, kterou jsem měla tento týden ukončit. Tady. Bez něj.

V e-mailech, ve kterých jsme se vzájemně předháněli v srdečnosti, jsme dohodli detaily – jak se budeme na těchhle dovolených střídat, jako by naši přátelé byli dětmi uvězněnými v našem budoucím rozvodu.

On trval na tom, že pojedu jako první. Takže proč je tady a stojí v kuchyni mezi Parthem a Cleo jako hlavní cena v nějaké špatně pojaté herní show?

„*Překvapenííí!*“ zazpívá Sabrina.

Zírám. Čučím. Ztuhnu, zatímco se houpačka v mé hrudi houpá nahoru a dolů silou dobře ovládaného katapultu.

Vlasy mu narostly tak moc, že si je zastrčil za uši, což je jasným znamením, že rodinná opravna nábytku je zavalená zakázkami, a nechal si narůst i vousy, které ale nezměkčují ostrou linii jeho čelisti ani nezuzují jeho našpuhlené rty. Pořád si bolestivě silně uvědomuju, jak je pravá polovina srdíčka horního rtu výš než ta levá. Alespoň jeho dolíčky jsou miň vidět.

„Ahoj, *zlato*.“ Jeho kouřový sametový hlas zní, jako by mi napovídal v oplzlé divadelní hře.

Nikdy mi neřikal zlato. A nikdy mi neřikal ani Harry, na rozdíl od našich přátel. Jednou, když jsem měla hroznou chřipku, řekl mi *miláčku* tak něžným hlasem, že se můj mozek v horečce rozhodl, že je vhodná chvíle se rozplakat. Jinak mě oslovoval vždycky jenom Harriet. Ať už se smál, nebo byl frustrovaný, svlékal mi šaty, nebo během čtyřminutového telefonátu končil náš vztah.

Jako *Harriet*, *myslím*, že *oba víme*, kam to *směřuje*.

„Jů!“ zakvičí Kimmy. „Koukněte na ni! Nemůže ani promluvit!“

Spíš mi zkratovala frontoparietální síť. „Já...“ Než stihnu vymyslet slovo číslo dva, Wyn přejde přes kuchyň, obejmě mě kolem pasu a přitáhne si mě k sobě.

Břicho na břicho, žebra na žebra, nos na nos. Pusa na pusu. Mám pocit, že mám mozek v plamenech, náhodné úlomky informací se na mě slétají jako Hitchcockovy vrány: Chuť skořicové zubní pasty. Rychlé bubnování srdce. Škrábání neoholené tváře. Měkký dotek rtů, pro jednou účelný.

LÍBÁ MĚ, uvědomím si až celé vteřiny potom, co polibek skončil. Nohy mám jako z gumy, všechny moje klouby záhadně zmizely. Když se ode mě Wyn odtáhne, pevně mě stiskne a jeho sevření je pravděpodobně jediná věc, která mi zabrání v tom, abych čumákem padla na sukovitou borovicovou podlahu Armasových.

„Překvapení.“ Jeho šedé oči sdělují něco, co připomíná *Vítej v pekle, jsem tvůj hostitel, ďábel.*

Všichni nás pozorují a čekají, až ze mě vyleze něco víc než já...

Podaří se mi vypísknout: „Myslela jsem, že nebudeš mít čas.“

„Změnilo se to.“ Zableskne se mu v očích a rty se mu nespokojeně zavlní.

„Tím chce říct, že ho Sabrina šikanovala,“ vloží se do toho Parth a zvedne mě ze země v tak pevném objetí, že se rozkašlu.

Sabrina hodí moji tašku na podlahu. „Já to vnímám jako vyřešení problému. Potřebovali jsme tu mít Wyna. Dostali jsme ho sem.“

Říká se, že protiklady se přitahují, a jistě, je to pravda – Wyn je neklidný a mozolovitý syn dvou bývalých rančerů a já pracuju na atestaci z chirurgie a moje nejžhavější fantazie z poslední doby je vytírání podlahy o samotě a ve tmě.

Ale Parth a Sabrina jsou jedním z těch párů, které jsou vyrobené ze stejného, podivně specifického materiálu. Stejně jako jeho přítelkyně je i Parth photoshopově pohledný (husté tmavé vlny; ostré čelisti; dokonalý bílý úsměv), právník typu A, který léta používá stejný parfém (Tuscan Leather, Tom Ford). Navzdory všem podobnostem jim trvalo směšně dlouho, než se smířili s tím, že jsou do sebe zamilovaní.

„Nevoláš, nepíšeš!“ škádlí mě Parth.

„Já vím, omlouvám se,“ řeknu. „Všechno je tak hektické.“

„No, teď jsi tady.“ Pocuchá mi vlasy. „A vypadáš...“

„Unaveně?“ hádám.

„To je jenom tím jejím novým obličejem,“ řekne Kimmy, vyhupsne na stoličku a strčí ruku do pytlíku pálivých tortilových chipsů na pultu.

„Vypadáš nádherně.“ Cleo se protáhne kolem Partha, aby mě objala, obestoupí mě její tlumená levandulová vůně a její hlava se mi úhledně sklání pod bradou. Dokonce i výškové rozdíly mezi Cleo, Sabrinou a mnou mi vždycky připadaly jako důkaz, že k sobě patříme, že se navzájem vyvažujeme.

„*Samozřejmě že nádherně*,“ řekne Parth, „ale chtěl jsem říct *vyhladověle*. Dáš si sendvič nebo něco, Har?“

„Tortillové chipsy?“ Kimmy mi přistrčí lesklý fialový pytlík.

„Nic nepotřebuju, díky,“ řeknou moje ústa.

Vlastně toho potřebuješ hodně, namítne můj mozek.

Cleo se zamračí. „Určitě? Vypadáš tak nějak vyšťaveně.“

Sabrina skloní hlavu. „Mají pravdu, Har. Máš... takovou mléčnou barvu. Je ti dobře?“

Ne, vlastně mám pocit, že budu zvracet a omdlím, a nejsem si jistá, v jakém pořadí, a s jejich plnou pozorností a *obavami* obrácenými na mě je to ještě stokrát horší, zatímco pocit *jeho* plné pozornosti jsou čirá muka.

„Jsem v pohodě!“ řeknu.

Jen si zuřivě přeju, abych si před letem oblékla podprsenku nebo si upravila vlasy nebo si možná jen ubryndla na prsa trochu míň hořčice, když jsem na letišti jedla hot dog.

Ach bože. Vůbec tu neměl být!

Při našem příštím setkání jsem měla mít na sobě sexy šaty a vedle sebe nového sexy přítele a na tváři kompletní make-up. (V těchto představách jsem se taky naučila, jak se kompletně nalíčit.) Ale hlavně jsem na něj neměla nijak postřehnutelně reagovat.

Do prdele, do prdele, do prdele. Celé měsíce od rozchodu jsem chtěla předejít zhroucení naší party a teď stejně tak moc potřebuju jít s pravdou ven, abych od něj mohla utéct.

„Musím vám něco –“

„Zlato.“ Wyn je zase vedle mě, objímá mě kolem pasu, jako by se připravoval na to, že si mě přehodí přes rameno a uteče, když to bude nutné. „Sabrina a Parth ti chtějí něco říct,“ řekne důrazně. „Všem.“

Kůže pod jeho pevným dotekem mě brní. Najednou jsem přesvědčená, že na sobě nemám žádné šortky, ale ne, jen skrz džínovinu magicky cítím jeho mozolnaté prsty.

Když se pokusím vymanit, zaryje konečky prstů do křivek mých boků. *Ani se nehni*, varují jeho oči.

Kousni mě, snažím se odpovědět.

Pravá křivka srdíčka jeho rtů zacuká podrážděním.

Sabrina vytáhne z nerezové a skleněné lednice láhev šampaňského, ale nepůsobí slavnostně. Působí vyloženě melancholicky.

Parth se postaví za ni a položí jí ruce na ramena. „Máme pár novinek,“ řekne. „A Wyn o nich už ví, protože jsme mu museli všechno říct, aby pochopil, proč je tak důležité, aby tu tento týden byl. Abychom tu byli všichni.“

„Ach bože!“ napůl vykřikne Kimmy, okamžitě je jako u vytržení. „Čekáte vy dva –“

„Proboha, ne!“ zhrozí se Sabrina. „Ne. Ne! Rozhodně ne. Jde – jde o tenhle dům.“ Odmlčí se, aby se mohla nadechnout, pak polkne a zvedne bradu. „Táta ho prodává. Příští měsíc.“

Kuchyně ztichne tak, že by bylo slyšet spadnout špendlík. Není to pohodové ticho, je to šokované ticho.

Cleo se zvadle sesune na stoličku u pultu. Wyn ze mě seškube ruce, okamžitě poodstoupí o pár kroků a očividně si už nemyslí, že bych se všem přiznala.

Stojím tam jako astronautka odtržená od své kosmické lodi, unášená do nicoty.

Už jsem ztratila člověka, o kterém jsem si myslela, že bude můj manžel. Už jsem se přestěhovala na druhý konec

země, daleko od všech svých nejlepších přátel. A teď zmizí i tento dům – náš dům, tento kapesní vesmír, kam vždycky patříme, kde jsme v bezpečí a šťastní, ať se děje, co se děje.

Všechnu paniku, kterou jsem cítila, když jsem se tu ocitla v pasti s Wynem, okamžitě zastíní tato nová hrůza.

Náš dům.

Tady jsme Cleo, Sabrina a já v létě po druhém ročníku spaly na řadě matrací, které jsme dotáhly doprostřed obývacího pokoje a nazvaly je „megaposteli“. Většinu nocí jsme byly vzhůru a povídaly si a smály se, dokud dveřmi na terasu nenakoukly první paprsky vycházejícího slunce.

Tady Cleo zašeptala, jako by to bylo tajemství nebo modlitba, *nikdy jsem neměla takové kamarádky*, a Sabrina a já jsme vážně přikývly, všechny tři jsme se držely za ruce, dokud jsme neusnuly.

To ohniště vzadu, kde jsme se místo krvavé dohody (která mi připadala nebezpečně nehygienická) všechny tři spálily horkým kovem na stejném místě na ukazováčku, pak jsme se smály, až jsme brečely, a vymýšlely si pořád směšnější scénáře, kde bychom mohly použít naše jizvy v otiscích prstů, abychom se navzájem falešně usvědčily z různých loupeží.

To dřevěné schodiště, na kterém Parth kdysi zorganizoval složitý závod na sáňkách z krabic, a malá knihovna s dřevěným obložením, kde nám Cleo u krbu poprvé vyprávěla o dívce jménem Kimmy. Ten hřebík trčící z mola, o který si Kimmy o rok později rozřízla nohu, a vratké schodiště, po kterém ji Wyn nesl nahoru, zatímco po nás ostatních požadovala, abychom jí házeli hrozny do otevřené pusy a ovívali ji neviditelnými palmovými listy.

A Wyn.

Poprvé jsem ho políbila.

Poprvé jsem se ho dotkla, tečka. Tady.

Tento dům je všechno, co z nás zbylo.

„Tohle bude naše poslední dovolená.“ Sabrina si stáhne šálu z hlavy a hodí hedvábný pruh přes pult. „Nebo teda naše poslední dovolená tady.“

Její slova zůstanou viset ve vzduchu. Zajímalo by mě, jestli ostatní taky zoufale hledají řešení, jako třeba když si budeme posílat klobouk a dáme do něj všechny drobné, vybereme šest milionů dolarů na koupi prázdninového domu.

„Nemohli byste –“ začne Kimmy.

„Ne,“ přeruší ji Sabrina. „Manželka číslo šest asi nechce, aby ho táta měl, protože ho koupil s mojí mámou. Nevadí, že má ještě čtyři mladší manželky, na které by mohla žárlit.“ Obrátí oči v sloup. „Táta už sehnal kupce a tak. Je to hotová věc.“

Parth Sabrině povzbudivě stiskne rameno a snaží se ji dostat ze špatné nálady.

Očima najdu Wyna, moje podvědomí stále očekává, že pohled na něj smaže stres.

Místo toho se mi ve chvíli, kdy se naše oči setkají, rozbuší srdce. Odvrátím zrak.

„Ale není to jenom špatná zpráva,“ řekne Parth. „Vlastně máme i dobré zprávy. Úžasné zprávy.“

Sabrina vzhledne od láhve šampaňského, ze které už stáhla fólii. „Jo. Je tu ještě něco.“

„Aha, jasně, je tu ještě něco,“ napodobí ji Parth škádlivě. „Nedělej, jako by naše zasnoubení bylo nějaká prkotina.“

„Vaše co?“

Nejdřív si nejsem jistá, kdo to zavřeštěl. Já. Zavřeštěla jsem to já.

No, já a Cleo, která vystřelí ze stoličky tak rychle, že ji převrhne a musí ji zachytit o ostrůvek kyčlí.

Sabrinin smích zní napůl rozechvěle, napůl nevěřicně. „Vaše co?“ zopakuju.

„Kámo, já vím,“ řekne. „Jsem stejně překvapená jako ty.“

Kimmy popadne Sab za ruku a zalapá po dechu nad gigantickým smaradem, který jí mrká na prstě.

Což je přibližně v momentě, kdy si uvědomím, že si někdo všimne, že já zasnubní prsten nemám.

Strčím ruce do kapes. Velmi přirozené. Prostě holka s pěstmi v maličkatých, zbytečných dámských kapsičkách u šortek.

„Říkala jsi, že se *nikdy* nevdáš,“ prohlásí Cleo s úzkostlivou rýhou mezi obočím a koukne po drahokamu na kroužku z bílého zlata. „Za žádných okolností. Řekla jsi, ani kdybych měla pistoli u hlavy.“

A kdo by se jí mohl divit? I když necháme stranou zástup otcových bývalých manželek, Sabrina je rozvodová právnička. Minimálně osm hodin denně ji obklopují důvody, proč se nevdávat.

„Pověz nám, jak to bylo,“ řekne Kimmy a Cleo pokračuje: „Jednou jsi mi řekla, že bys radši strávila pět let ve vězení než jeden rok jako manželka.“

„Zlato!“ Kimmy štouchne Cleo do žeber. „*Slavíme*. Sabrina změnila názor. To lidi dělávají, víš?“

Jiní lidé ano, Sabrina Armasová ne.

Občas tak dlouho přemýšlím, co chci k snídani, že už je čas na oběd. Sabrina jí každý den stejný jogurt a granolu, jedinou odchylkou je sezónní ovoce, které si do něj přidá.

Sabrina obejme Partha kolem pasu. „No jo. Když jsme zjistili, že se loučíme s chalupou, vyřídila jsem pár svých záležitostí.“ Než s ocelovou pevností pokračuje, do hlasu jí prosákne sotva znatelný nádech zaváhání. „Ať už jsme s Parthem manželé, nebo ne, jsem v tomhle vztahu na dlouho a už mě nebaví snažit se být chytrá na úkor vlastního štěstí. Chci, aby to bylo navždycky, a nechci předstírat, že o to nestojím.“

Kimmy si položí ruku na hrud. „To je překrásné.“

Parth se na Sabrinu usměje a něžně jí promne rameno. Sleduju, jak se jí rozzářily oči a na klasicky červených rtech se jí rozlévá úsměv. „A upřímně, nechali jsme se tak trochu inspirovat...“

Připadá mi to jako okamžik před autonehodou, kdy pneumatiky začínají dostávat smyk a vy víte, že se nejspíš blíží něco hrozného, ale pořád existuje šance, že se nestane nic a vy se nikdy nedozvíte, jaké agónii jste se těsně vyhnuli.

A pak Sabrina pokračuje.

„Koukněte na Harry a Wyna. Jsou spolu takových deset let a klape jim to, i když to teď musí zvládat na dálku. Je jasné, že láska vážně všechno přemůže.“

„Osm let,“ opraví ji Wyn tiše.

Kimmy mu stiskne biceps. „Osm let a pořád se od sebe nehnete víc než na metr.“

Podle mého odhadu je Wyn přibližně pětasedmdesát a půl centimetru ode mě, když to říká, ale po jejím komentáři mě obejmě kolem krku a řekne: „Jo, i po všech těch letech se s Harriet cítím, jako bychom se právě potkali.“

Kimmy se znovu chytí za srdce, uniká jí ironie, kterou mířil jen na mě.

Když Sabrina vytáhne z láhve korkovou zátku, v místnosti se ozve jásot. Mám pocit, jako bych se vznášela nad vlastním tělem. Adrenalin se mnou dělá podivné věci.

Za normálních okolností bych se raději skutálela po úbočí hory pokrytém skleněnými střepy a lepicími pastmi na myši, než abych rozdmýchala konflikt, ale čím déle to bude trvat, tím těžší bude se z naší lži vyhrabat.

„To je úžasné.“ Můj hlas je o dvě a půl oktávy vyšší. „Ale potřebuju vám říct –“

„Harriet.“ A zase je tu, stojí u mě, objímá mě zezadu a opírá bradu o mé temeno, a teď, když mi bleskne hlavou: *Mysli na svoje zas**** místo, kde je ti dobře*, dokážu myslet jenom

na: *Kéž bych teď byla zpátky v letící smrtelné pasti strážlivého Raye!*

„To není konec oznámení,“ pokračuje Wyn. Kimmy znovu zatleská a zalapá po dechu.

„Pořád nejsem těhotná,“ řekne Sabrina. Kimmy si povzdechne.

Parth září a jeho velmi typický úsměv slibuje *Mám pro vás úžasné překvapení*. Tenhle úsměv předcházela narozeninové párty s tématem New Orleansu, kterou uspořádal pro Cleou, a okamžiku, kdy mi jako dárek k promoci věnoval stetoskop se speciální rytinkou.

On a Sabrina si vymění spiklenecký úsměv. „Ale no tak,“ řekne Cleo.

Kimmy trefoří Sabrinu do hlavy dvěma chipsy.

Sabrina je odrazí. „Fajn, tak jo! Řekni jim to.“

„Budeme se brát,“ řekne Parth.

Všichni v místnosti si vymění zmatené pohledy. „To se... po zasnoubení obvykle dělá,“ řekne Cleo.

„Ne, myslím v sobotu,“ objasní Parth. „Vezmeme se. Tady, nás šest. Žádný luxus. Jen malý obřad dole u vody se všemi našimi nejlepšími přáteli.“

Celé mé tělo je ledově chladné a pak se rozpálí tak, jako by mi měly vyskakat puchýře. Necítím obličej ani ruce.

Wyn se mě *znovu* dotkne, a když můj pohled sklouzne k jeho, vidím, jak se na jeho tváři odráží moje vlastní utrpení.

Jsme tu uvěznění.

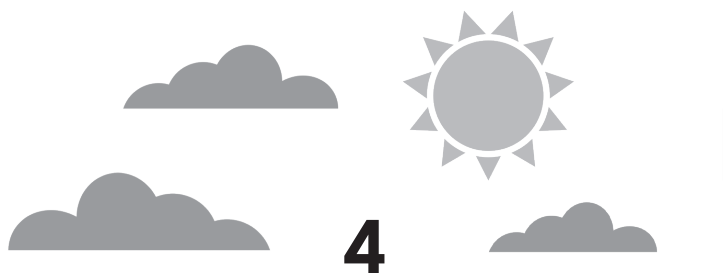
Zvoní mi v uších, z hlasů mých přátel se stává tlumený hukot. Někdo mi strčí do ruky modrou flétnu Estelle se šampaňským na připitek a můj sluch se vyjasní natolik, že zaslechnu, jak Parth vykřikne: „Na věčnou lásku!“

A Sabrina dodá: „A naše nejlepší přátele navždy! Neumíme si představit lepší způsob, jak strávit tento poslední týden na chalupě.“

JDI NA MÍSTO, KDE JE TI DOBŘE, HARRIET, pomyslí si
a hned pak:

NE, TAM NE.

Pozdě.

Tam, kde je nám dobře

MATTINGLY, VERMONT

Ulice v centru lemovaná starými budovami z červených cihel. Byt nad Maple Bar, naší oblíbenou kavárnou, třeták na vysoké. Cleo a já jsme se s naším novým spolubydlícím Parthem setkaly jen jednou, ale Sabrina s ním loni na jaře chodila na mezinárodní právo, a když jí řekl, že se u nich uvolnily pokoje, skočily jsme po tom.

Je o rok výš, ve čtvrtáku, a jeho dva spolubydlící už mají po státnicích. Ten třetí, který studuje podnikání, tráví podzimní semestr v Austrálii. Vezmu si jeho pokoj, protože na jaře odjedu na semestr do Londýna. Během zimního zkouškového si v pohodě prohodíme místa.

Mattingly je malá škola, takže i když neznáme Partha Nayaka, známe jeho pověst: král každé párty na Paxton Avenue. Říká se mu tak částečně proto, že pořádá úžasné tematické večírky, ale taky proto, že má ve zvyku objevovat se na večírcích jiných lidí s nejlepším alkoholem, tuctem krásných přátel a neuvěřitelným playlistem. Na Mattingly je legendou.

A bydlet s ním je úžasné. I když se on a Sabrina – oba rozené vůdčí typy – občas porafají. Skutečný Parth je lepší než jeho mýtus. Nejde jen o to, že je zábavný. *Zbožňuje* lidi. Rád jim pořádá večírky, vybírá perfektní dárky, seznamuje lidi, o kterých si myslí, že by se měli znát, najde nejtiššího člověka v místnosti a uvede ho do středu dění. Svět mi nikdy nepřípadal tak laskavý a pozitivní. Jako by všichni byli potenciální přátelé, kteří můžou nabídnout něco fascinujícího a brilantního.

V době, kdy odjíždím do Londýna, si skoro přeju zůstat. Město je nádherné, samozřejmě, všechny ty staré kameny a břečtan nenuceně přecházejí do elegantní oceli a skla. A díky minulému semestru jsem víc než kdy jindy připravená na seznamování s cizími lidmi. Většinu večerů si aspoň hrstka lidí ze studijního programu v zahraničí zajde na pivo do jedné z nekonečných zásob hospůdek ve Westminsteru nebo na křupavé fish and chips zabalené do novin a sní je při procházce kolem Temže. O víkendech pořádáme v rozlehlých zahradách pikniky a chodíme na celodenní výlety do uměleckých galerií, hodiny procházíme co nejvíc ikonických londýnských knihkupectví – Foyles a Daunt Books a celou řadu dalších na Cecil Court.

Jak čas plyne, lidé navazují přátelství a vztahy. Tak uniknu neustálé touze po svých přátelích a našem rohovém bytě v centru s výhledem na červené cihly Mattingly: začínám trávit víc a víc času s jiným Američanem jménem Hudson a v hodinách, kdy se učíme – nebo neučíme –, si přestanu, i když jen na chvíli, představovat roční období za oknem s výhledem na záliv, kde bydlí Parth, Cleo, Sabrina a Neznámý spolubydlící, hromady sněhu roztají a odhalí přikrývku jarní světle zelené a shluky lilíí, divokých pelargonii a biskupských čepiček.

Čím víc se blíží léto, tím míň rozptýlení Hudsonem funguje. Zčásti proto, že oba šprtáme na zkoušky jako posedlí,

a zčásti protože oba víme, že tomu mezi námi – naší roman-
ci z nutnosti – brzo vyprší doporučená doba spotřeby.

Když se blíží můj let domů, rodiče mi píšou zhruba pět-
setkrát víc než obvykle.

Nemůžu se dočkat, až mi za pár týdnů popovídáš o studiích
v Londýně, píše táta.

Máma píše: Dámy z ordinace dr. Sherburga tě chtějí pozvat na
oběd, až se vrátíš. Cindyin syn zvažuje Mattingly.

Táta píše: Uložil jsem desetidílný dokument o dinosaurech.

Máma píše: Myslíš, že budeš mít čas pomoci mi uklidit na za-
hradě? Je to katastrofa a já toho mám tolik.

Doufala jsem, že za nimi na chvíli zajedu před odletem
do Vermontu, ale jsou tak nadšení. Nakonec strávím odpo-
čítáváním sekund v Indianě dva měsíce a pak letím rovnou
do Maine, abych se setkala se svými přáteli na Humřím fes-
tivalu.

Můj let má zpoždění. Je tma, vedro dlouhého dne nahra-
dil chladný, vlhký vítr. Pár aut na parkovišti běží na volno-
běh s vypnutými předními světly a mně trvá několik vteřin,
než najdu třeshňově rudý sporták. Sabrina si udělala řidičák
specificky proto, abychom v něm letos v létě mohli jezdit.

Ale o kapotu se s obličejem osvětleným září z displeje
telefonu neopírá Sabrina. Vzhledne. Ostrá čelist, úzký pas,
rozcuchané zlaté vlasy shrnuté z čela s výjimkou jednoho
pramínku, který mu spadne přes čelo ve chvíli, kdy se naše
oči setkají.

„Harriet?“ Hlas jako samet. Z překvapení mě prudce za-
mrazí v zádech, jako když se rozepne zip.

Viděla jsem ho na fotkách svých přátel z posledního se-
mestru a předtím v kampusu, ale vždycky z dálky, vždycky
v pohybu. Takhle zblízka mi připadá jiný. Možná míň hezký,
ale nápadnější. Jeho oči vypadají v záři telefonu světlejší.
V jejich koutcích se tvoří předčasné vrásky. Vypadá, jako by

byl z větší části ze žuly, až na ústa, která jsou z čistého te-
kutého písku. Měkká, plná, jedna strana srdíčka horního rtu
je znatelně výš.

„Celý semestr jsme se neviděly,“ řeknu, „a ty vypadáš úpl-
ně stejně, Sabrino.“

Na obou stranách jeho úst se objeví symetrické důlky.
„Vážně? Protože jsem si ostříhala vlasy, mám barevné kon-
taktní čočky a vyrostla jsem o deset centimetrů.“

Přimhouřím oči. „Hm. Vůbec mi to nepříjde.“

„Sabrina a Cleo vypily až moc krabic vína,“ řekne. „Každá
zvlášť.“

„Aha.“ Když mi vánek vklouzne za límec košile, zachvěju
se. „Mrzí mě, že na tebe hodily moje vyzvednutí. Mohla jsem
si objednat taxi.“

Pokrčí rameny. „Nevadilo mi to. Umíral jsem touhou zjis-
tit, jestli je slavná Harriet Kilpatricková ve skutečnosti vážně
tak skvělá.“

Když se plně soustředí jen na mě, cítím se jako jelen před
světlomety auta.

Nebo možná jako jelen, kterého pronásleduje kojot. Kdy-
by byl zvíře, byl by kojot, to kvůli těm jeho zvláštním mě-
ňavým očím a fyzické lehkosti. A sebedůvěře vyhrazené pro
lidi, kteří nikdy neměli trapnou fázi života.

Moje sebedůvěra je naproti tomu těžce vydobytá kořist
z dětství prožitého z větší části s rovnátky a s účesem, ve
kterém jsem vypadala jako nešťastný pudl.

„Sabrina,“ řeknu, „ráda přehání.“ Kupodivu se však její
popis *jeho* ani neblíží skutečnosti. Možná proto, že jsem
věděla, že je do něj zamilovaná, a čekala jsem něco jiného.
Někoho uhlazenějšího, šarmantnějšího. Někoho spíš jako
Parth, jeho nejlepší přítel.

Koutky úst se mu zachvějí, když se pomalu pohne vpřed.
Natáhne ruku, jako by mě chtěl chytit za bradu a otočit ji ze

strany na stranu, aby se přesvědčil, že mě přechválili, a mně se rozbuší srdce.

Ale on mi jen vezme tašku z ramene. „Říkali, že jsi bruneta.“

Moje vlastní pobavené chrochtnutí mě samotnou překvapí. „Jsem ráda, že o mně mluvili tak hezky.“

„To jo,“ řekne, „ale zatím můžu potvrdit jen to, jestli jsi bruneta. Což nejsi.“

„Rozhodně jsem bruneta.“

Hodí mi tašku na zadní sedadlo a pak se opře bokem o dveře a znovu se na mě podívá. Zamyšleně nakloní hlavu na stranu. „Máš skoro černé vlasy. V měsíčním světle vypadají modře.“

„Modře?“ zeptám se. „Myslíš si, že mám modré vlasy?“

„Ne jako šmoula,“ řekne. „Modročerné. Na fotkách se to nepozná. Vypadáš jinak.“

„To je pravda,“ řeknu. „Ve skutečném životě jsem trojrozměrná.“

„Ten obraz,“ řekne zamyšleně. „Ten vypadá jako ty.“

Okamžitě vím, který obraz myslí. Ten, na kterém jsme já a Sabrina jako Bůh a Adam: Clein starý projekt do figurální kresby. Týdny visela na fakultě umění, denně kolem ní procházely desítky cizích lidí a já jsem se nikdy necítila tak nahá jako teď.

„Velmi diskrétní způsob, jak mi říct, že jsi viděl moje prsa,“ řeknu.

„Do háje.“ Odvrátí zrak a mne si zátylek. „Tak nějak jsem zapomněl, že je to akt.“

„Slova, o kterých většina žen jen sní,“ řeknu.

„V žádném případě jsem nezapomněl, že jsi na tom obraze nahá,“ vysvětlí mi. „Jen jsem zapomněl, že by mohlo být divné někomu říct, že vypadá úplně stejně jako na obraze, kde nemá oblečení.“

„Tohle jde teda fakt dobře,“ řeknu.

Zasténá a přejede si rukou po tváři. „Přísahám, že mi tohle jde normálně líp.“

A já se normálně snažím lidi uklidnit, ale vyvést někoho z míry je zvláště příjemné. Příjemné a okouzlující.

„Co ti jde líp?“ zeptám se se smíchem.

Jednou rukou si prohrábne vlasy. „První dojem.“

„Měl bys zkusit poslat velký obraz s vlastním aktem, když se chystáš s někým seznámit,“ řeknu. „Vždycky mi to pomohlo.“

„Zvážím to,“ řekne.

„Nevypadáš jako Wyndham Connor.“

Povytáhne obočí. „Jak bych měl vypadat?“

„Nevím,“ odpovím. „Tmavomodré sako se zlatými knoflíky. Kapitánský klobouk. Dlouhé bílé vousy a obrovský doutník?“

„Takže Santa na jachtě,“ řekne Wyn.

„Pan Monopoly na dovolené,“ řeknu já.

„Jestli tě to zajímá, ty taky nejsi stereotypní obraz Harry Kilpatrickové.“

„Já vím,“ řeknu. „Nejsem dickensovský sirotek z ulice s obrovskou čepicí.“

Když se rozesměje, znovu mu zasvítí oči. Teď vypadají spíš světle zelené než šedé, spíš jako voda pod mlhou než mlha samotná.

Obejde přední část vozu a otevře dveře spolujezdce.

„Takže, Harriet.“ Podívá se nahoru a moje srdce poskočí z překvapení, že se na mě znovu plně soustředí. „Jsi připravená?“

Z nějakého důvodu mi to připadá jako lež, když říkám „Ano“.

Díky Wynovi působí jízda jaguarem po temných, klikatých silnicích jako sport nebo umění. Jednu šlachovitou

paži přehodí přes volant, jeho pravá ruka volně spočívá na řadicí páce a koleno se mu pohupuje v neklidném rytmu, který nikdy nenaruší jeho kontrolu nad pedálem plynu. Jak se blížíme k vodě, otevřu okno a nadechnu se známé slané vůně. On udělá totéž a vítr mu rozfouká vlasy kolem ostře řezaného profilu. Ten jeden chaotický pramen si vždycky najde cestu zpátky na pravou stranu čela, jako by spojoval neviditelný provázek s vrcholem srdíčka horního rtu.

Když mě přistihne, jak si ho prohlížím, zvedne obočí a rty zároveň.

Tekutý písek, pomyslím si znovu. Zdá se, že pradávný instinkt dravec–kořist souhlasí, můj limbický systém mi vysílá do svalů sérii rozkazů: *Buď připravená vyrazit, když se přiblíží, nikdy mu neutečeš.*

„Zíráš,“ řekne. „Podezřele.“

„Jen kalkuluju pravděpodobnost, že jsi vážně spolubydlicí mých kámošů, a ne vrah, který krade auta svých obětí,“ řeknu mu.

„A pak přesně načas vyzvedne jejich kámošku z letiště?“ zeptá se.

„Jsem si jistá, že spousta vrahů si potrpí na dochvilnost.“

„Proč si myslíš, že celá naše generace očekává, že se z každého vyklube vrah?“ zeptá se se smíchem. „Pokud vím, nikdy jsem nepotkal ani jednoho.“

„To jenom znamená, že jsi nikdy nepotkal špatného vraha,“ řeknu.

Podívá se na mě ve chvíli, kdy po něm přeběhne záblesk měsíčního světla. „Slyšel jsem, že jsi dost génius, Harriet Kilpatricková.“

„Co jsem ti říkala o Sabrině a přehánění?“

„Takže nejsi aspirující mozková chirurgyně?“

„Aspirující je v tomhle případě operativní slovo,“ řeknu.

„A co ty? Co studuješ?“

Wyn mou otázku ignoruje. „Předpokládal bych, že operativním slovem bude chirurgyně.“

Vyláká ze mě další pobavené odfrknutí. Pohlédne zpátky na silnici, usměje se pro sebe a mně připadá, že mám kosti naplněné héliem.

Podívám se z okna. „A co ty?“

Po několika sekundách ticha se zeptá: „A co já?“ Zní to, jako by se mu ta otázka nějak nelíbila.

„Je to, co mi o tobě řekli, přesné?“ zeptám se.

Znovu se podívá do zrcátka a přejede si zuby přes celý spodní ret. „To záleží na tom, co ti řekli.“

„Co si myslíš, že mi řekli?“ zeptám se.

„Radši bych nehádal, Harriet.“

Často mě oslovuje jménem. Pokaždé mi připadá, jako by jeho hlas zatahal za příliš utaženou strunu piana hluboko v mém břiše.

Ve skutečnosti se můj sympatikus rozhodl přesměrovat proudění krve do mých svalů. To lechtání nejsou žádní motýlci v břiše. Je způsobené zúžením a stahováním krevních cév kolem mých orgánů.

„Proč ne?“ zeptám se. „Myslíš, že mi řekli něco špatného?“

Zatne čelisti a upírá oči na světlomety, které protínají tmou. „To je fuk. Nechci to vědět.“

Zase začne pohybovat kolenem, jako by měl v těle příliš mnoho energie a zbavoval se jí.

„Řekli mi, že je nemožné poznat, jestli flirtuješ, nebo ne.“

Wyn se zasměje. „Teď se mě *snažíš* uvést do rozpaků.“

„Možná.“ Rozhodně. Nevím, co to do mě vjelo. „Ale říkali to.“ Ve skutečnosti Sabrina naříkala, že to není schopná poznat, i když neústupně prohlašovala, že se jí líbí až moc na to, aby vůbec něco udělala. Příliš by to narušilo jejich spolubydlení.